

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **T. C. R. a.s.** (dříve R. a.s.), proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-101332-95 ze dne 15. 1. 2001,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-101332-95 ze dne 15. 1. 2001 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** správnímu orgánu k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4800 Kč, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Právní moc a působnost

1. Žalobou podanou dne 21. 3. 2001 k Vrchnímu soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým bylo změněno prvoinstanční rozhodnutí žalovaného č. j. O-101332 ze dne 20. 3. 2000, a to tak, že se návrh na výmaz ochranné známky zamítá a předmětná ochranná známka zůstává v platnosti.

2. Po účinnosti zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Vrchní soud v Praze věc s odkazem na § 132 s. ř. s. postoupil Nejvyššímu správnímu soudu k převzetí a dokončení řízení.
3. Nejvyšší správní soud svým usnesením č. j. 6 A 39/2001 – 64 ze dne 29. 10. 2003 žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí odmítl s poukazem na § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, a taková žaloba je podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud odkázal žalobce na uplatnění jeho práv v řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).
4. Usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. Konf 16/2005-8 ze dne 14. 4. 2005 bylo v negativním kompetenčním sporu rozhodnuto tak, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví sp. zn. O-101332-95 ze dne 15. 1. 2001, ve věci výmazu slovní ochranné známky č. 206733 z rejstříku ochranných známek, je soud ve správním soudnictví; stejným usnesením bylo usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 39/2001 – 64 ze dne 29. 10. 2003 zrušeno.
5. V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 s. ř. s. z Vrchního soudu v Praze. Ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy Nejvyšší správní soud. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.
6. Nejvyšší správní soud v dané věci rozhodl bez jednání. Vrchní soud v Praze v řízení vedeném před 1. 1. 2003 vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda souhlasí se záměrem soudu projednat věc bez nařízení jednání. Žalobce s uvedeným závěrem vyslovil souhlas, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, přestože byl poučen, že nebude-li ve stanovené lhůtě vyjádřen nesouhlas, platí, že souhlas byl udělen. Již v řízení před Vrchním soudem v Praze byly tedy splněny podmínky pro projednání věci bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 250f odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 250f odst. 2 o. s. ř. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. jsou účinky procesních úkonů učiněné v řízení vedeném před Vrchním soudem v Praze v řízení před Nejvyšším správním soudem zachovány a jsou posuzovány přiměřeně podle ustanovení s. ř. s., dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez jednání stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s. jsou splněny.
7. Dne 1. května 2003, tedy v průběhu řízení o žalobě, byla do obchodního rejstříku zapsána změna obchodní firmy žalobce, a to z původní firmy R. a.s. na novou firmu T. C. R. a.s.

II. Skutkový stav věci

8. Dne 16. 6. 1995 podalo Ministerstvo vnitra České republiky (dále též „ministerstvo“) u žalovaného přihlášku kombinované ochranné známky „P.“ (dále též „napadená ochranná známka“). Tato ochranná známka byla přihlášena pro následující výrobky: radiostanice a radiokomunikační systém. Přihláška napadené ochranné známky byla podána na předepsaném formuláři. V kolonce nazvané „znění, vyobrazení nebo plošné zobrazení ochranné známky“ bylo uvedeno slovo „P.“, jako druh přihlašované ochranné známky bylo

přihlašovatelem uvedeno kombinovaná ochranná známka. K přihlášce nebyly přiloženy žádné přílohy, tedy ani potřebný počet fotokopií ochranné známky tak, jak to v případě přihlášek kombinovaných ochranných známek právní úprava požadovala.

9. Dne 30. 6. 1995 vyzval žalovaný ministerstvo k odstranění nedostatků přihlášky, neboť k přihlášce nebyly přiloženy dvě fotografie a deset fotokopií ochranné známky. V této výzvě bylo ministerstvo upozorněno, že nedojde-li k odstranění nedostatků přihlášky ve stanovené lhůtě, bude řízení podle § 12 odst. 2 tehdy platného zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách (dále též „zákon č. 174/1988 Sb.“) zastaveno. Lhůta pro doplnění přihlášky stanovená žalovaným ve výzvě uplynula dne 29. 8. 1995.
10. Dne 1. 10. 1995 nabyl účinnosti nový zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále též „zákon č. 137/1995 Sb.“). Podle přechodného ustanovení § 42 odst. 1 cit. zákona se řízení o přihláškách ochranných známek, která neskončila před nabytím účinnosti tohoto zákona, dokončí podle tohoto zákona s tím, že přihlašovatel je povinen na výzvu Úřadu průmyslového vlastnictví v jím stanovené lhůtě uvést svou přihlášku do souladu s požadavky, které na ni klade tento zákon.
11. Žalovaný svým rozhodnutím č. j. 101332 ze dne 12. 7. 1996 zastavil podle § 38 odst. 5 zákona č. 137/1995 Sb. správní řízení s odkazem na skutečnost, že ministerstvo jako přihlašovatel nepředložilo ve stanovené lhůtě požadované doklady a neodstranilo tak přes výzvu nedostatky přihlášky.
12. Proti tomuto rozhodnutí podalo ministerstvo rozklad, ke kterému požadované přílohy, tedy dvanáct kusů fotokopií zobrazení přihlašované ochranné známky P., přiložilo. Ministerstvo dále v rozkladu uvedlo, že v případě, že by pozdní dodání vyobrazení ochranné známky mělo mít za následek posun priority, žádá, aby bylo pokračováno v řízení o známce P. jako slovní. Tento požadavek byl ministerstvem zdůvodněn tím, že slovní prvek P. byl zřejmý od samého počátku podání přihlášky.
13. Dne 20. 11. 1996 vydal předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodnutí o rozkladu č. j. O-101332-95, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil, a to z toho důvodu, že předložením příslušných dokladů odpadl důvod pro zastavení řízení.
14. V pokračujícím řízení žalovaný dne 26. 2. 1997 sdělil ministerstvu, že právo přednosti se posouvá na den, kdy byla přihláška doplněna potřebnými podklady, tj. na den podání rozkladu. Ve svém podání ze dne 14. 8. 1997 adresovaném žalovanému ministerstvo argumentovalo, že napadená ochranná známka byla ve skutečnosti přihlášena jako známka slovní, na kterou se nevztahuje povinnost předložit vyobrazení. Na základě tohoto argumentu ministerstvo požadovalo, aby napadené ochranné známce bylo právo přednosti přiznáno již od okamžiku podání přihlášky.
15. Žalovaný svým rozhodnutím č. j. 101332 ze dne 29. 1. 1998 zapsal napadenou ochrannou známku do rejstříku ochranných známek jako známku slovní s právem přednosti již od 16. 6. 1995, tj. ke dni podání původní přihlášky ochranné známky, a to pod číslem 206 733. Tímto rozhodnutím se ministerstvo stalo s odkazem na § 12 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. majitelem ochranné známky.
16. Žalobce v období od 15. 7. 1996 do 26. 3. 1997 podal přihlášky k sedmi ochranným známkám obsahujícím slovo P1., resp. slovo P2, z nichž pět bylo známek kombinovaných

a dvě slovní. Proti zápisu těchto ochranných známek vzneslo ministerstvo v souladu s § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb. námitky, neboť podle jeho přesvědčení jsou uvedené známky zaměnitelné s napadenou ochrannou známkou s dřívějším datem přednosti a tyto ochranné známky mohou vyvolat u spotřebitelů dojem, že výrobky jimi označované pocházejí od ministerstva.

17. Dne 3. 7. 1998 podal žalobce k žalovanému návrh na výmaz napadené ochranné známky s odkazem na § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., neboť dle jeho názoru tato ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem. Konkrétně namítal, že ministerstvo není podnikatelským subjektem a nemůže být tedy přihlašovatelem, což dovozoval z ust. § 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. Žalovaný návrhu na výmaz napadené ochranné známky vyhověl svým rozhodnutím č. j. O-101332 ze dne 20. 3. 2000, když se přiklonil k názoru žalobce, že ministerstvo nebylo ke dni 16. 6. 1995 aktivně legitimováno k podání přihlášky napadené ochranné známky.
18. Žalobou napadeným rozhodnutím však předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v rozkladovém řízení rozhodnutí žalovaného změnil tak, že návrh na výmaz se zamítá a napadená ochranná známka zůstává v platnosti. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neměl zákonodárce pojmem podnikatel v kontextu známkového práva na mysli pouze podnikatele ve smyslu živnostenského podnikání, ale také další subjekty, které umísťují na trh své výrobky a služby i přesto, že tuto činnost neprovádějí za účelem dosažení zisku. Rozhodující je, že ministerstvo, jak předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zjistil, vstupuje se svými výrobky nebo službami na trh a účastní se v tomto směru soutěže v tržním prostředí. Z těchto důvodů ministerstvo splňuje znaky podnikatele ve smyslu zákona č. 137/1995 Sb.

III. Žaloba

19. Žalobce uvedené rozhodnutí napadl žalobou, v níž dovozuje jeho nezákonnost z následujících důvodů: a) nesprávného právního posouzení v důsledku opomenutí nezákonného postupu žalovaného při zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek; b) nesprávného právního posouzení otázky způsobilosti ministerstva k podání přihlášky napadené ochranné známky a c) proto, že závěr žalovaného, že ministerstvo vystupovalo se svými výrobky či službami na trhu a účastnilo se soutěže v tržním prostředí, je v rozporu s obsahem spisu, popřípadě se opírá o skutkové zjištění, které je nedostatečné k posouzení věci.

Námitka nesprávného právního posouzení v důsledku opomenutí nezákonného postupu žalovaného při zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek

20. Nezákonnost spatřuje žalobce předně v tom, že žalovaný pominul svůj chybný postup při zápisu napadené ochranné známky. Ta byla podle žalobce ministerstvem přihlášena jako kombinovaná. Přihlašovatele stíhá povinnost označit druh přihlašované známky, což vyplývá z přílohy č. 1 vyhlášky č. 187/1988 Sb., resp. z § 2 této vyhlášky. Žalobce navíc dovozuje, že pokud ministerstvo v přihlášce napadenou ochrannou známkou označilo jako kombinovanou ochrannou známkou, byla s tím spojena povinnost předložit vyobrazení ochranné známky. Stejná povinnost přihlašovatele platila podle žalobce i za platnosti pozdějšího zákona č. 137/1995 Sb., kdy obdobný požadavek vyplýval z § 1 odst. 1 písm. a) a § 2 vyhlášky č. 213/1995 Sb., jež byla vydána na základě zmocnění uvedeného v tomto zákoně a k jeho provedení. Žalobce tedy považuje za správné rozhodnutí

žalovaného o zastavení řízení pro nedoložení vyžádaných podkladů a za pravděpodobně správné i rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví o zrušení uvedeného rozhodnutí v situaci, kdy byly požadované doklady doloženy. Žalobce je však přesvědčen, že v daném řízení bylo třeba považovat napadenou ochrannou známku jako známku kombinovanou s právem přednosti od 13. 8. 1996. Za nezákonný postup považuje žalobce „překvalifikaci“ přihlášení kombinované ochranné známky na známku slovní a následný zápis napadené ochranné známky jako známky slovní s právem přednosti od 16. 6. 1995. Podle žalobce tím došlo ke změně charakteru napadené ochranné známky, která je podle § 7 odst. 1 věta poslední zákona č. 137/1995 Sb. nepřípustná. Uvedenou otázkou se žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.

Námítka nesprávného právního posouzení otázky způsobilosti ministerstva k podání přihlášky napadené ochranné známky

21. Z § 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. žalobce dovozuje, že přihlášku ochranné známky může podat a majitelem ochranné známky může být pouze taková osoba, která provozuje podnikání a kterou lze považovat za podnikatele. Žalobce poukázal na dva možné výklady pojmů „podnikatel“ a „podnikání“ v souvislosti s právní úpravou ochranných známek. První možností je vykládat tyto pojmy ve smyslu jejich vymezení v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObchZ“). Druhou alternativou je vykládat tyto pojmy širěji; tento přístup však nepřipouští chápání pojmu podnikání jako kategorie, která zahrnuje jakoukoli činnost, nýbrž pouze činnost, která odůvodňuje zápis ochranné známky jakožto označení, jež rozlišuje výrobky a služby vstupující na trh. Pokud přihlašovatel při své činnosti se svými výrobky či službami nevstupuje na trh, neplní ochranná známka účel uvedený v § 1 zákona č. 137/1995 Sb. Nerespektování tohoto omezení by podle žalobce vedlo k zbytečnému bránění ve využívání takového označení ze strany subjektů, kteří na trh skutečně vstupují.
22. Žalobce ve své žalobě dovozuje, že ministerstvo nesplňuje znaky podnikatele při přijetí jakéhokoli výkladu z výše uvedených, resp. ani jeden z výkladů nemůže vést k závěru, že jeho činnost, pro něž si přihlásilo napadenou ochrannou známku, vykazuje znaky podnikání. Podle žalobce je znakem podnikání jeho legalita. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky bylo ministerstvo oprávněno pouze k zajišťování telekomunikační sítě Policie ČR [§ 12 odst. 2 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění pozdějších předpisů (dále též „kompetenční zákona“ nebo „KompZ“)] a tento stav se změnil až k 1. 1. 2001. Taková činnost však nevykazuje znaky podnikání ve smyslu zákona č. 137/1995 Sb., neboť neexistuje jakýkoli trh, na kterém by se předmětné služby nabízely, a účelem poskytování služeb Policii ČR není dosažení zisku, nýbrž splnění zákonné povinnosti vyplývající z kompetenčního zákona. Na tomto závěru podle žalobce nic nemění ani skutečnost, že Český telekomunikační úřad vydal dne 7. 2. 1996 ministerstvu povolení ke zřízení a provozování telekomunikační sítě P.; jednak proto, že se tak stalo až po podání přihlášky napadené ochranné známky, jednak proto, že takové povolení nemůže rozšířit působnost ministerstva stanovenou zákonem.
23. Žalobce připouští, že ministerstvo v době podání přihlášky napadené ochranné známky připravovalo, resp. provozovalo radiokomunikační systém, který měl sloužit více složkám tzv. integrovaného záchranného systému. Vzhledem k tomu, že se tak dělo navzdory tehdejšímu znění kompetenčního zákona, vyslovuje žalobce pochybnost, zda vůbec šlo

o legální činnost. Integrovaný záchranný systém byl ustaven zákonem č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, který až s účinností od 1. 1. 2001 stanovil ministerstvu ve svém § 7 odst. 1 písm. d) kompetence k výstavbě a provozu informačních a komunikačních sítí a služeb integrovaného záchranného systému. Ani v takovém případě by však poskytování radiokomunikačních služeb složkám integrovaného záchranného systému nesplňovalo znaky podnikání. Žalobce připouští, že budování telekomunikační sítě zvláštního určení s sebou přináší praktickou potřebu jejího označení z důvodu provozní individualizace a ministerstvu nic nebránilo použít jakékoli interní označení. Žalobce uvádí, že by mu principiálně nevadilo, pokud by toto interní označení bylo shodné s jeho ochrannou známkou. Tuto činnost však ministerstvo podle žalobce neuskutečňuje za účelem zisku, resp. na komerčním základě (takové poskytování by bylo v rozporu se zněním povolení ČTÚ ze dne 7. 2. 1996), služby poskytuje na nekomerčním základě omezenému počtu uzavřeného okruhu uživatelů, kteří jsou navíc buďto orgány státu nebo jsou státem organizováni (Policie ČR, Armáda ČR, Hasičský záchranný sbor ČR, Zdravotnická záchranná služba, Bezpečnostní informační služba, civilní ochrana). Ministerstvo tedy se službami, na něž se napadená ochranná známka vztahuje, nevstupuje na trh, resp. své služby nenabízí většímu počtu subjektů v postavení spotřebitelů. Ze stejného důvodu žalobce odmítá argumentaci ministerstva, že výrobky a služby ministerstva a žalobce se „nabízí obvykle na stejném místě“. Žalobce poukazuje na hierarchickou výstavbu integrovaného záchranného systému, v rámci něž jeho jednotlivé složky nemají na výběr, jaký systém zvolí. To sice podle žalobce odpovídá hierarchickému uspořádání státní správy, na straně druhé však stejná skutečnost má za následek, že takto založený systém nelze považovat za trh, neboť ten předpokládá svobodná rozhodnutí jednotlivých subjektů. Obdobný závěr by se podle žalobce uplatnil i v případě, pokud by věc byla posuzována podle právního stavu platného a účinného ke dni podání přihlášky, tj. podle zákona č. 174/1988 Sb., neboť ten ochrannou známkou definoval jako označení, které je způsobilé odlišit výrobky nebo služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb.

Námítka, podle níž je závěr žalovaného, že ministerstvo vstupovalo se svými výrobky či službami na trh a účastnilo se soutěže v tržním prostředí, v rozporu s obsahem spisu, popřípadě se opírá o skutkové zjištění, které je nedostatečné k posouzení věci

24. Z výše uvedených skutečností a argumentů žalobce dovozuje, že žalovaný rozhodl v rozporu s obsahem správního spisu, resp. že se rozhodnutí opírá o nedostatečná skutková zjištění, jestliže žalovaný dovodil, že ministerstvo může být přihlašovatelem ochranné známky.
25. Napadená ochranná známka zůstala podle rozhodnutí, jehož nezákonnost žalobce dovozuje, v platnosti. Vzhledem k tomu, že tato ochranná známka je překážkou pro zápis ochranných známek žalobce, je žalobce zkrácen na svém právu při svém podnikání užívat označení P. a označení s tímto označením zaměnitelná nebo od něj odvozená. Podle žalobce zneužívá ministerstvo jako orgán státní správy svého protiprávně získaného postavení majitele ochranné známky a námitkami proti zápisu ochranných známek žalobce se snaží bránit legitimní podnikatelské činnosti žalobce. Žalobce přitom nemá podle svých slov v úmyslu konkurovat činnosti ministerstva, pokud jde o jeho postavení organizátora a provozovatele systému integrovaného záchranného systému.

26. Z uvedených důvodů napadá žalobce rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví v plném rozsahu, žádá jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Zároveň žalobce navrhl soudu, aby mu přiznal právo na úplnou úhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Ve svém vyjádření žalovaný nesouhlasí s jednotlivými výtkami žalobce. Podle něj rozkladové řízení proběhlo zcela v souladu s ust. § 61, resp. § 53 až § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“ nebo „SR“).
28. Pokud jde o zápis napadené ochranné známky, žalovaný z ust. § 42 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. dovozuje, že další řízení o přihlášce napadené ochranné známky se po 1. 10. 1995 řídilo podle § 5 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., který stanovil náležitosti přihlášky ochranné známky. Žalovaný uvádí, že přihláška napadené ochranné známky ze dne 16. 4. 1995 obsahovala všechny tam stanovené náležitosti. Pro žalovaného je směřodátný obsah kolonky znění nebo vyobrazení, která v dotčeném případě obsahuje jednoduché znění „P“.
29. Pokud jde o posouzení oprávnění ministerstva podat přihlášku ochranné známky a stát se jejím majitelem, nabízí žalovaný svůj výklad pojmu podnikatel obsaženého v § 1 zákona č. 137/1995 Sb. Podle jeho názoru neměl zákonodárce pod pojmem podnikatel na mysli pouze podnikatele ve smyslu živnostenského podnikání, ale podnikatele ve smyslu podstatně širším. Subjektem známkového práva tak může být účastník obchodních vztahů, který není zdaleka jen podnikatelem zapsaným v obchodním rejstříku. V obchodním styku podle něj existují i jiné subjekty než podnikatelé, kteří produkují výrobky a služby, a přestože tuto činnost neprovádějí za účelem dosažení zisku, je vhodné, aby tyto výrobky nebo služby byly od výrobků nebo služeb jiných subjektů na trhu odlišeny ochrannou známkou. Takový výklad je podle žalovaného uplatňován v jeho každodenní praxi, což dokládá na několika případech.
30. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že ministerstvo mělo na základě kompetenčního zákona předmět činnosti zajišťování telekomunikačních služeb, a proto zapsání napadené ochranné známky pro provozování radiostanic a radiokomunikačních systémů je v souladu se zákonem č. 137/1995 Sb.
31. Za lichou pak považuje žalovaný námitku žalobce, podle níž ministerstvo nemůže se svými výrobky a službami vystupovat na trhu; pravomoc žalovaného v oblasti ochranných známek je dána zákonem č. 137/1995 Sb. a tento zákon nedává žalovanému možnost posoudit, zda je ministerstvo rovněž soutěžitelem ve smyslu příslušných právních předpisů.
32. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl žalovaný soudu, aby vydal rozhodnutí, kterým by žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí zamítl.

V. Doplnění žaloby

33. Dne 7. 11. 2001 podal žalobce k Vrchnímu soudu v Praze doplnění žaloby, v rámci něhož namítl absolutní neplatnost (resp. nicotnost) plné moci vystavené přihlašovatelem

napadené ochranné známky pro řízení o jejím zápisu. Poukazuje na skutečnost, že zmocněncem je „Kancelář“, tedy soubor osobních a věcných prostředků, který samostatně nemá právní subjektivitu a není ani způsobilý činit právní úkony. Z toho dovozuje, že úkony učiněné uvedeným zmocněncem jsou zcela bez právního významu. Plná moc je navíc přijata osobami, kterým nebyla udělena. Dále má žalovaný za to, že označení osoby jednající jménem nebo v zastoupení zmocnitele je neurčité, což způsobuje neurčitost celého právního úkonu.

34. Absence řádného zmocnění podle žalobce způsobuje absolutní neplatnost úkonů, které byly v řízení před žalovaným učiněny někým jiným, než ministerstvem samotným, a žádný takový úkon nemohl být podkladem pro napadené rozhodnutí, tak pro zápis napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek.
35. Rovněž rozklad ministerstva proti rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 13. 8. 1996 nespňuje podle žalobce náležitosti právního úkonu, neboť z něj není možné určit osobu, která rozklad podepsala. Označení jednající osoby „ředitel“ je nezpůsobilé jednající osobu jakkoli určit.

VI. Replika žalovaného

36. Žalovaný ve své replice poukazuje na skutečnost, že doplnění žaloby bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty, kterou stanovil § 250b odst. 1 o. s .ř. ve znění platném do 31. 12. 2002. Podle žalovaného se tak jedná o nepřipustné rozšíření žaloby, resp. přidání nového žalobního bodu. Soud by se tedy podle jeho názoru neměl námitkami obsaženými v doplnění žaloby zabývat.

VII. Replika žalobce

37. Ve své replice ze dne 20. 5. 2002 k vyjádření žalovaného, ke kterému byl soudem vyzván, žalobce zdůraznil, že žalovaný uspokojivě nevyvrací tvrzení o nezákonnosti svých rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal řádně s ust. § 3 odst. 1 a 4, § 46, § 32 a § 33 odst. 2 SŘ. Ve vztahu k posledně jmenovanému ustanovení žalobce tvrdil, že žalovaný v předmětném správním řízení nesplnil svou povinnost dát účastníkům možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Sama tato skutečnost je pak podle jeho názoru důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem.
38. Žalobce opětovně zdůraznil skutečnost, že ministerstvo hodlalo přihlásit napadenou ochrannou známku jako ochrannou známku kombinovanou. Zpětné přiznání práva přednosti znamená podle žalobce překročení hranice správního uvážení nad rámec zákona. Z ust. § 7 odst. 1 ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb. žalobce dovozuje, že změna znění nebo vyobrazení přihlášeného označení, popř. u prostorového označení změna jeho plošného vyobrazení, nejsou po podání přihlášky přípustné.
39. Žalobce poukázal rovněž na úzkou souvislost známkového práva a s právem ochrany hospodářské soutěže, resp. právem obchodním. Ochranná známka navíc chrání rovněž zájmy státu, a to zejména zájem na daňovém výtěžku od podnikatelů.
40. Žalobce rovněž uvedl, že pojem „podnikatel“ užívá asi 1500 právních předpisů, avšak legální vymezení lze nalézt pouze v obchodním zákoníku. Argument žalovaného

o záměru zákonodárce rozšířit pojem podnikatel i nad rámec vymezení v obchodním zákoníku žalobce odmítá odkazem na znění důvodové zprávy k zákonu č. 137/1995 Sb. Na podporu svých tvrzení žalobce dále odkazuje na mezinárodní smlouvy týkající se obchodních známek, a to zejména Madridskou dohodu o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek a Pařížskou úmluvu na ochranu průmyslového vlastnictví. Beneficienty práv z uvedených úmluv jsou podle žalobce jednoznačně průmyslové podniky a podniky obchodu a služeb.

41. Výklad pojmu předmět podnikání, který žalovaný předestřel ve svém vyjádření k žalobě, žalobce odmítá jako extenzivní, a tudíž nepřipustný, a to zvláště v případě, kdy jsou takovým postupem vykládány principy zřizování státních orgánů.

VIII. Relevantní právní úprava

42. Při přezkumu správního rozhodnutí v řízení o žalobě Nejvyšší správní soud vycházel z právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 130 odst. 1 ve spojení s § 75 odst. 1 s. ř. s.). V dané věci bylo žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, podle něhož se návrh na výmaz zamítá a předmětná ochranná známka zůstává v platnosti, vydáno dne 15. 1. 2001. Tento den spadá do období účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., proto Nejvyšší správní soud vycházel z úpravy tam uvedené. Z přechodného ustanovení v § 42 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. vyplývá, že rozhodující pro určení zákonnosti zápisu napadené ochranné známky je zákon platný a účinný v době vydání rozhodnutí o zápisu, tj. zákon č. 137/1995 Sb. Protože však přihláška napadené ochranné známky byla původně podána za účinnosti zákona č. 174/1988 Sb., přihlédl Nejvyšší správní soud při posouzení případu i k této předcházející právní úpravě. V rámci úvah o tom, kdo může být přihlašovatelem a majitelem ochranné známky, učinil Nejvyšší správní soud i komparaci s aktuálně platnou právní úpravou známkového práva v České republice; přihlížel částečně též k mezinárodní právní úpravě a podpůrně k úpravě ochranných známek v evropském právu.

Vymezení pojmu „ochranná známka“ v právní úpravě

43. Podle ust. § 2 zákona č. 174/1988 Sb. se ochrannou známkou rozumělo slovní, obrazové, prostorové nebo kombinované označení, které bylo způsobilé odlišit výrobky nebo služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb a bylo zapsáno do rejstříku ochranných známek.
44. Podle ust. § 1 zákona č. 137/1995 Sb. se ochrannou známkou rozumělo označení tvořené slovy, písmeny, číslicemi, kresbou nebo tvarem výrobku nebo jeho obalu, popřípadě jejich kombinací, určené k rozlišení výrobků nebo služeb pocházejících od různých podnikatelů a zapsané do rejstříku ochranných známek vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví.
45. Konečně podle ust. § 1 v současné době platného zákona č. 441/2003 Sb. může za podmínek stanovených tímto zákonem být ochrannou známkou jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.

Určení okruhu subjektů, jež mohly být přihlašovatelé ochranné známky

46. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 174/1988 Sb. mohla přihlášku ochranné známky k zápisu do rejstříku podat u Úřadu průmyslového vlastnictví právnická nebo fyzická osoba, která vykonává povolenou hospodářskou činnost, a to pro výrobky nebo služby, které byly předmětem její činnosti.
47. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. mohla přihlášku ochranné známky podat fyzická nebo právnická osoba pro výrobky nebo služby, které byly k datu podání přihlášky předmětem jejího podnikání.

Právní úprava náležitostí přihlášky ochranné známky a vázanosti správního orgánu označením druhu ochranné známky ze strany přihlašovatele

48. Právní následky podání nekompletní přihlášky ochranné známky za účinnosti zákona č. 174/1988 Sb. upravovalo jeho ust. § 12 odst. 2. Podle něj platilo, že nesplňovala-li přihláška ochranné známky náležitosti stanovené v tomto zákoně nebo v prováděcím předpisu, vyzval Úřad přihlašovatele, aby nedostatky v přiměřené lhůtě odstranil. Podle ust. § 10 odst. 1 a 2 téhož zákona měl přihlašovatel právo přednosti před každým, kdo později podal přihlášku shodné nebo zaměnitelné ochranné známky pro výrobky nebo služby téhož druhu, a to od okamžiku, kdy Úřadu dojde přihláška ochranné známky. Neodstranil-li přihlašovatel nedostatky ve stanovené lhůtě, bylo povinností Úřadu řízení zastavit. Tehdejší právní úprava rovněž zapovídala změny v přihlášené ochranné známce nebo rozšíření seznamu výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka přihlášena (§ 11 odst. 1 cit. zákona). Výjimku z tohoto zákazu mohl udělit pouze Úřad na žádost přihlašovatele, a to pouze tehdy, jestliže se změna týkala jeho názvu nebo jména a příjmení anebo sídla nebo bydliště, které ochranná známka obsahovala (§ 11 odst. 2 cit. zákona).
49. Podrobnosti o přihláškách ochranných známek a o řízení ve věci ochranných známek v době podání přihlášky napadené ochranné známky upravovala vyhláška Úřadu pro vynálezy a objevy č. 187/1988 Sb., o řízení ve věcech ochranných známek, jež byla vydána na základě zmocnění uvedeného v ust. § 30 zákona č. 174/1988 Sb. a k jeho provedení. Podle ust. § 1 odst. 1 této vyhlášky se přihláška ochranné známky podávala podle vzoru uvedeného v příloze č. 1 k této vyhlášce. Podle ust. § 2 písm. b) této vyhlášky pak přihláška musela obsahovat znění nebo vyobrazení přihlašované ochranné známky, popřípadě její popis. Podle ust. § 3 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky bylo třeba k přihlášce vždy připojit dvě fotografie a 10 fotokopii ochranné známky nebo její tiskový štoček a 10 otisků štočku; to podle odst. 2 neplatilo, pokud se přihlašovala slovní ochranná známka. Vzor přihlášky ochranné známky, který tvořil přílohu č. 1 uvedené vyhlášky, obsahoval kolonku označenou jako „znění, vyobrazení nebo plošné zobrazení ochranné známky“, a rovněž pokyn k označení, zda přihlašovaná ochranná známka je ochrannou známkou slovní, obrazovou, kombinovanou či prostorovou.
50. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., který platil v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, musela každá přihláška ochranné známky obsahovat mj. znění nebo vyobrazení přihlášeného označení a u prostorového označení jeho plošné vyobrazení. Podle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona Úřad průmyslového vlastnictví na žádost přihlašovatele povolil v přihlášeném označení úpravu týkající se názvu přihlašovatele nebo jeho jména a příjmení, popřípadě obchodního jména, anebo sídla či trvalého pobytu, popřípadě místa podnikání, k jejichž změně došlo po podání přihlášky, jestliže tato úprava

uvedla údaje obsažené v přihlášeném označení do souladu se skutečností, aniž by měnila celkový ráz přihlášeného označení. Jiné změny v údajích uvedených v ust. § 5 odst. 1 písm. c) cit. zákona nebyly po podání přihlášky přípustné. Podle ust. § 8 odst. 2 cit. zákona, neobsahovala-li přihláška potřebné náležitosti, Úřad vyzval přihlašovatele, aby nedostatky ve stanovené lhůtě odstranil. Nesplňovala-li přihláška náležitosti podle ust. § 5 odst. 1 cit. zákona, stanovil Úřad k odstranění nedostatků lhůtu dvou měsíců; za den podání přihlášky se v tomto případě považoval den, kdy byly doručeny údaje, jimiž byly tyto nedostatky odstraněny.

51. Podrobnosti o přihláškách ochranných známek a o řízení ve věci ochranných známek v době zápisu napadené ochranné známky upravovala vyhláška Úřadu průmyslového vlastnictví č. 213/1995 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách, jež byla vydána na základě zmocnění uvedeného v ust. § 41 odst. 1 a 2 zákona č. 137/1995 Sb. a k jeho provedení. Podle ust. § 1 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky bylo třeba, aby každá přihláška ochranné známky obsahovala mj. údaj o tom, zda měla být ochranná známka zapsána v běžném písmu užívaném Úřadem nebo v jiném písmu, nebo že šlo o prostorovou ochrannou známku; obsahovalo-li přihlašované označení údaje v jiném než latinském písmu, uvedl se přepis těchto údajů do latinského písma. Přitom podle ust. § 2 odst. 1 cit. vyhlášky měl přihlašovatel k přihlášce ochranné známky v jiném než běžném písmu přiložit pět vyobrazení přihlášeného označení, která byla schopna jasně reprodukovat přihlášené označení ve všech podrobnostech.

Přechodné ustanovení upravující režim správního řízení zahájeného, avšak neskončeného za účinnosti zákona č. 174/1988 Sb.

52. Podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. se řízení o přihláškách ochranných známek, která neskončila před nabytím účinnosti tohoto zákona, dokončila podle tohoto zákona s tím, že přihlašovatel byl povinen na výzvu Úřadu průmyslového vlastnictví v jím stanovené lhůtě uvést svou přihlášku do souladu s požadavky, které na ni kladl tento zákon.

Podmínky pro výmaz ochranné známky

53. Zapsaná ochranná známka může být z rejstříku ochranných známek vymazána. Podle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., platného a účinného v době vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, bylo povinností Úřadu průmyslového vlastnictví vymazat ochrannou známku z rejstříku, jestliže v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu zjistil, že byla zapsána v rozporu s tímto zákonem; v tomto případě se na ochrannou známku hledí tak, jako by vůbec nebyla zapsána. To neplatí, jestliže známka byla zapsána v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) až d) cit. zákona a svým užíváním v obchodním styku získala rozlišovací způsobilost pro ty výrobky či služby svého majitele, pro které byla zapsána.

IX. Posouzení jednotlivých námitek žalobce Nejvyšším správním soudem

54. Žalobce předkládá ve své žalobě v zásadě tři námitky, prostřednictvím nichž dovozuje důvodnost svého závěru, že rozhodnutí o zamítnutí výmazu napadené ochranné známky je nesprávné a nezákonné. Nejvyšší správní soud se zabýval důvodností jednotlivých námitek v pořadí podle jejich právního významu a možného vlivu na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Nejprve proto posuzoval námitku, že ministerstvo,

jakožto přihlašovatel a majitel ochranné známky, není podnikatelem a napadená ochranná známka neslouží k odlišení výrobků nebo služeb přihlašovatele od výrobků či služeb jiných podnikatelů (§ 1 zákona č. 137/1995 Sb.), resp. že napadená ochranná známka nebyla přihlášena a zapsána pro výrobky a služby, které byly k datu podání přihlášky předmětem podnikání přihlašovatele (§ 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb.). Na to navazovalo posouzení námitky, že při zjišťování, zda je přihlašovatel napadené ochranné známky podnikatelem, žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav; jednalo se tedy o posouzení námitky porušení procesních pravidel v řízení před správním orgánem. Pro úplnost pak byla posouzena i poslední námitka, a to, že správní orgán postupoval nesprávně při určení data, od kdy bylo napadené ochranné známce přiznáno právo přednosti.

Ministerstvo jako přihlašovatel ochranné známky

55. Nejvyšší správní soud má za to, že institut ochranné známky tradičně slouží výrobcům a obchodníkům k ochraně označení jimi vyráběných nebo jimi dodávaných výrobků nebo služeb. Tato skutečnost vyplývá historicky z mezinárodněprávní úpravy ochranných známek, což např. nepřímo dokládá i text Madridské dohody o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek (české znění publikováno Sbírce zákonů pod č. 65/1975 Sb., ve znění pod č. 78/1985 Sb.), z tam použitého pojmu „tovární nebo obchodní známky“. Ochranná známka na straně jedné slouží k snazší identifikaci výrobku ze strany spotřebitelů, a tím usnadňuje jejich orientaci na trhu, na straně druhé usnadňuje jejímu majiteli budovat dobrou pověst a proslulost svého podniku nebo svých výrobků či služeb, a tím je odlišit od výrobků a služeb nabízených jinými výrobci nebo obchodníky na trhu. V důsledku těchto skutečností na straně jedné budování a propagace ochranné známky vyžaduje od jejího majitele investování nemalých finančních prostředků, na straně druhé vybudovaná ochranná známka představuje pro jejího majitele nemalou majetkovou hodnotu, která může tvořit nezanedbatelnou část hodnoty jeho podniku. Lze tedy shrnout, že ochranné známky jednak odlišují výrobky nebo služby téhož druhu pocházející od různých subjektů, jednak plní funkci ochrannou a soutěžní.
56. Z těchto skutečností pak vyplývá, že institut ochranné známky má své místo především tam, kde má ochranná známka odlišit zboží produkované nebo dodávané jedním subjektem od podobného nebo dokonce zcela shodného zboží od subjektů jiných. Ochranná známka je jedním z nástrojů legálního konkurenčního boje mezi konkurenty, jehož cílem je získat zákazníka, tedy přesvědčit jej, aby si z různě širokého portfolia často homogenních výrobků či služeb nabízených různými subjekty pořídil zboží opatřené konkrétní ochrannou známkou patřící konkrétnímu výrobcí či dodavateli. To je rovněž hlavním a původním cílem subjektu usilujícího o ochranu označení své produkce prostřednictvím institutu ochranné známky. Obdobné zájmy vedly na mezinárodní i vnitrostátní úrovni k tvorbě a aplikaci známkového práva a k poskytování právní ochrany ochranným známkám. Ochranná známka navíc nikdy nemůže existovat samostatně, nýbrž je vždy spojena s konkrétním zbožím, tj. s výrobky, které jsou známkou označeny, nebo se službami, které jsou pod ochrannou známkou poskytovány.
57. Z uvedených obecných úvah lze podle soudu dovodit základní princip, na kterém bylo známkové právo historicky budováno, a to, že ochranná známka slouží především subjektům, kteří se svými výrobky nebo službami vstupují na trh, tj. vstupují do soutěžních vztahů s producenty obdobných výrobků nebo poskytovateli obdobných služeb. Je skutečností, že takovými subjekty tradičně byly a stále jsou především

osoby soukromého práva, nejčastěji nejrozličnější právnické osoby soukromého práva (tedy především obchodní společnosti, družstva apod.) nebo fyzické osoby, neboť zejména v jejich řadách je třeba hledat většinu výrobců a dodavatelů konkrétních výrobků či služeb.

58. Ačkoliv to není prvotním účelem jeho činnosti, může se trhu jako výrobce, poskytovatel nebo dodavatel (a pochopitelně také jako zákazník) účastnit stát, resp. jeho jednotlivé složky. Jestliže stát v takové pozici vstupuje do konkurenčních vztahů s jinými, zejména privátními subjekty, může mít obdobný zájem na ochraně označení svého zboží, jako má subjekt soukromý. Naopak v případech, kdy stát působí jako zabezpečovatel veřejných potřeb svých občanů (když mezi takové činnosti lze typicky zařadit zajišťování chodu státního aparátu, zajišťování obrany či vnitřního pořádku apod.), není z povahy věci zpravidla vystaven konkurenci jiných subjektů; v obdobných situacích pak nelze hovořit o tom, že by svou činností, resp. její výsledky nabízel na trhu. V takových případech tedy odpadá základní účel známkoprávní ochrany.
59. To, zda a kterým subjektům je k dispozici známkoprávní ochrana, záleží na pozitivní právní úpravě. Výše uvedený základní princip se v průběhu času vyvíjel, což se odrazilo v jednotlivých právních úpravách, které v různých státech či v různé době vykazovaly svá specifika, a to i ve vztahu k určení, kdo může být přihlašovatelem a potažmo majitelem ochranné známky. Jinými slovy, odpověď na otázku, jak široký okruh subjektů může být majitelem ochranné známky, je třeba dovozovat vždy z konkrétní právní úpravy známkového práva platné a účinné v konkrétní době.
60. Výše bylo podáno, že rozhodující pro posouzení této otázky je právní úprava platná a účinná v době vydání rozhodnutí o zápisu napadené ochranné známky. Z definice ochranné známky obsažené v ust. § 1 zákona č. 137/1995 Sb., jakož i z definičního vymezení okruhu osob, které se za tehdejší právní úpravy mohly stát přihlašovatelem ochranné známky, obsaženého v ust. § 4 odst. 2 téhož zákona, lze podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně dovodit, že přihlašovatelem a majitelem ochranné známky mohla být pouze osoba, již uvedený zákon nazýval podnikatelem, a to pouze v případech, mělo-li být takto chráněno označení výrobků nebo služeb, které byly k datu podání přihlášky předmětem jejího podnikání. Tuto skutečnost ostatně nezpochybňuje ani žalovaný. Předmětem sporu mezi stranami je otázka výkladu uvedených pojmů, kdy žalovaný tvrdí, že pojmy podnikatel a podnikání použité v uvedeném zákoně je třeba vykládat natolik široce, že to umožní zapsat ochrannou známku i pro orgán státu (v daném případě ministerstvo), a to ve vztahu k činnosti, kterou přednostně používá k zajištění státní správy na svém úseku, resp. ke koordinaci jednotlivých složek tzv. integrovaného záchranného systému.
61. Pojmy „podnikatel“ a „podnikání“ nejsou v zákoně č. 137/1995 Sb. definovány. Tyto pojmy jsou naopak definovány v ust. § 2 odst. 1 a 2 ObchZ. V situaci, kdy tyto pojmy nejsou definovány odlišným způsobem pro oblast známkového práva a kdy se tyto definice obecně přijímají i v jiných právních odvětvích, je třeba mít za to, že požadavek, aby pojmy podnikání a podnikatel byly i v oblasti známkového práva vykládány v intencích jejich definic v obchodním zákoníku, je v souladu se zásadou jednotné terminologie právního řádu a rovněž s presumpcí racionálního zákonodárce. Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že v případě právní úpravy živnostenského podnikání je pojem podnikání a podnikatel vymezen úžeji než v obchodním zákoníku. V prvním případě se však hovoří o „živnostenském podnikání“, které je dále označováno

jako „živnost“ [§ 1 a § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „živnostenský zákon“)]. Definice podnikatele v živnostenském právu (§ 5 odst. 1 živnostenského zákona) je ještě užší než v případě definice v obchodním zákoníku, proto je možné pro účely tohoto rozhodnutí setrvat na předpokladu aplikace definice obsažené v posléze uvedeném předpise, jež je z pohledu argumentace žalovaného příznivější.

62. Podle ust. § 2 odst. 2 ObchZ je podnikatelem osoba zapsaná v obchodním rejstříku, osoba, která podniká na základě živnostenského oprávnění, osoba, která podniká na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů, nebo osoba, která provozuje zemědělskou výrobu a je zapsána do evidence podle zvláštního předpisu. Tento výčet je třeba považovat za taxativní. Je nepochybné, že ministerstvo, resp. stát, jehož je složkou, není možné zařadit ani do jedné ze zmíněných subkategorií uvedené nejširší definice podnikatele v českém právu.
63. Podle ust. § 2 odst. 1 ObchZ se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Podnikáním je tak pouze ta hospodářská činnost, která vykazuje všechny v zákoně vymezené znaky, tedy samostatnost, soustavnost, uskutečňování vlastním jménem, vlastní odpovědnost, uskutečňování za účelem zisku a konečně to, že jejím aktérem je podnikatel. Přinejmenším právě z absence posléze uvedeného znaku lze dovodit, že činnost ministerstva při poskytování služeb v souvislosti se zajišťováním řádného chodu integrovaného záchranného systému nemůže být podnikáním ve smyslu výše uvedené definice.
64. Žalovaný však argumentuje, že pojmy podnikání a podnikatel (jejichž relevanci ve vztahu ke zkoumání možnosti zápisu ochranné známky žádným způsobem nezpochybňuje), je třeba vykládat širěji, a to tak, že přihlašovatelem, resp. majitelem ochranné známky může být v podstatě jakýkoli subjekt obchodních vztahů, resp. účastník obchodního styku, který má zájem na ochraně označení jím produkováných výrobků nebo jím poskytovaných služeb. K tomu dodává, že takto širší pojetí pojmu podnikatel bylo zamýšleno zákonodárcem a je v aplikační praxi žalovaného běžně uplatňováno.
65. Aniž by hodlal cokoli měnit na svém rezervovaném přístupu k relevanci historického výkladu, resp. výkladu podle úmyslu zákonodárce (*argumentum e ratione legis*), ve vztahu k ostatním interpretačním metodám, kdy tento výklad může sloužit maximálně podpůrně, Nejvyšší správní soud musí tento argument žalovaného o úmyslu zákonodárce odmítnout. Z důvodové zprávy k zákonu č. 137/1995 Sb., resp. k jeho ust. § 4, vyplývá, že záměrem zákonodárce bylo požadovat od přihlašovatele ochranné známky, „aby měl oprávnění k podnikatelské činnosti“. V této souvislosti je pak třeba přihlídnout ke skutečnosti, že v současné době platný a účinný zákon č. 441/2003 Sb. se pojmům podnikatel a podnikání důsledně vyhýbá, když např. ve svém ust. § 1 ochrannou známku definuje jako jakékoliv označení, „pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby“. Nepřípadnost argumentace žalovaného o záměrech zákonodárce pak vyplývá z důvodové zprávy k uvedenému ustanovení, podle níž „na rozdíl od dosavadní úpravy zákona o ochranných známkách (tedy zákona č. 137/1995 Sb. – pozn. soudu), podle které mohli ochranné známky nabývat pouze podnikatelé v rozsahu předmětu svého podnikání zapsaného v živnostenském nebo v jiném rejstříku ke dni podání přihlášky, návrh zákona (tj. zákona č. 441/2003 Sb. – pozn. soudu) tuto podmínku nadále nestanoví a rozšiřuje tím možnost vlastnit ochrannou

známku na jakékoli fyzické nebo právnické osoby způsobilé k právním úkonům“. Z toho lze dovodit, že i zákonodárce novou úpravou známkového práva hodlal rozšířit okruh osob, které mohou být majiteli ochranné známky, nad rámec dřívější právní úpravy, neboť i on byl přesvědčen, že tato předcházející právní úprava připouštěla pouze zápis ochranné známky podnikateli.

66. Nejvyšší správní soud má však za to, že i v případě akceptování širšího výkladu pojmu podnikatel a podnikání, které by se striktně nedrželo jejich vymezení v obchodním zákoníku, by nebyl zápis napadené ochranné známky přípustný. Výše je uvedeno, že ochranná známka má, resp. plní mimo jiné i soutěžní funkci, tj. je legálním nástrojem konkurenčního boje. Tato funkce přitom úzce souvisí se základní funkcí ochranné známky, kterou je funkce rozlišovací. Ochranná známka má odlišit zboží jednoho účastníka trhu od zboží jiného účastníka trhu, a tím mu zajistit konkurenční výhodu. V tomto bodě známkové právo velmi úzce souvisí a svým způsobem navazuje na soutěžní právo, které je v České republice upraveno zejména v zákoně č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále též „OHS“), resp. v době vydání rozhodnutí o zápisu napadené ochranné známky, popř. žalobou napadeného rozhodnutí, v zákoně č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. K hospodářské soutěži může docházet pouze na relevantním trhu, který je v soutěžním právu obvykle definován jako prostorový a časový souběh nabídky a poptávky po určitém druhu zboží, jež je z pohledu spotřebitele vzájemně zastupitelné, tedy (jinými slovy) po zboží, které je schopno uspokojovat stejné potřeby zákazníka (v obdobném duchu § 2 odst. 2 OHS). S pojmem trhu je pak neoddělitelně spojena alespoň potenciální možnost výběru mezi alternativními nabídkami, resp. mezi alternativním zbožím od různých výrobců. Tento předpoklad je přitom splněn i v případech, kdy na trhu působí monopolní dodavatel určité komodity, neboť i v takových případech většinou existuje alespoň potenciální možnost alternativních dodávek, např. od výrobců či dodavatelů, kteří doposud na trhu nepůsobí, ale mohou na něj s nikoliv nepřekonatelnými náklady vstoupit. Ze souvislosti známkového práva s právem soutěžním, jakož i ze základních principů, na nichž je právní úprava známkové ochrany vystavěna, tedy podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že i v případě akceptace širšího výkladu by bylo možné jako ochranou známku zapsat pouze takové označení výrobků nebo služeb, kterými se subjekt, který není podnikatelem ve smyslu obchodního zákoníku, účastní trhu, resp. soutěže na tomto trhu. Pro zjištění, zda by tomu tak bylo i v posuzovaném případě, je třeba posoudit povahu integrovaného záchranného systému, zboží nebo služeb, na něž se napadená ochranná známka vztahovala, a jež byly a jsou „dodávány“ do integrovaného záchranného systému, jakož i okruh příjemců tohoto zboží, tedy v daném případě okruh subjektů zúčastněných na integrovaném záchranném systému.
67. Integrovaný záchranný systém (dále též „IZS“) byl od počátku své existence budován jako systém umožňující koordinaci záchranných a likvidačních prací při vzniku mimořádných událostí. Integrovaný záchranný systém koordinuje činnost záchranných a pohotovostních služeb a sborů (např. hasiči, zdravotnická záchranná služba, pohotovostní komunální služby apod.), bezpečnostních a ozbrojených sborů (Policie ČR, obecní policie, Armáda ČR apod.), s územními popř. ústředními správními úřady, a to zejména při řešení mimořádných událostí (požárů, havárií, dopravních nehod, atd.). Existuje rovněž předpoklad, že IZS využije ke spolupráci při záchranných a likvidačních pracích i právnické osoby nebo odborníky z řad fyzických osob (srov. Zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

68. Mezi stranami není sporu o tom, že ministerstvo v době podání přihlášky napadené ochranné známky a v době jejího zápisu připravovalo, resp. provozovalo radiokomunikační systém, který měl sloužit jednotlivým složkám IZS. Pro tento radiokomunikační systém a pro radiostanice byla ministerstvu zapsána i napadená ochranná známka. Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným považuje za klíčové pro posouzení, zda provozování služeb radiokomunikačního systému pro jednotlivé složky integrovaného záchranného systému lze považovat za činnost, jejíž výsledky by bylo i při výše naznačeném flexibilnějším výkladu pojmů podnikání a podnikatel možno chránit pomocí ochranné známky, to, zda mají příjemci těchto služeb být potenciální možností volby z alternativních nabídek, popř. zda je okruh jejich uživatelů pojmově otevřený nebo uzavřený.
69. Výše uvedený základní účel integrovaného záchranného systému, tj. umožnění koordinace mezi jeho jednotlivými složkami, vyžaduje zavedení jednotného komunikačního systému. Za tímto účelem byl tedy ministerstvem zřízen a je jím zabezpečován radiokomunikační systém, jež byl nazván P. Jednotlivé složky nemají možnost si za účelem vzájemné koordinace svých aktivit v rámci IZS zvolit jiný radiokomunikační systém, resp. musí prvotně používat radiokomunikační systém zabezpečovaný ministerstvem. Takové řešení je logické, neboť v situaci, kdyby jednotlivé složky IZS zvolily rozdílné radiokomunikační systémy, byla by ohrožena funkčnost celého systému a plnění jeho základních úkolů. Radiokomunikační systém, na nějž se vztahuje napadená ochranná známka, tedy není vystaven konkurenci, a to ani potenciální, ze strany jiných výrobků, byť by plnily obdobnou funkci. Na straně druhé, okruh uživatelů služeb radiokomunikačního systému P. je omezen pouze na jeho jednotlivé složky, kromě těchto subjektů nejsou uvedené služby poskytovány již nikomu dalšímu, tj. žádná jiná právnická nebo fyzická osoba, není-li součástí IZS, nemůže tyto služby od jejich poskytovatele zásadně nakoupit a používat je k vlastní komunikaci mimo IZS. Z toho lze dovodit, že předmětné služby nejsou vystaveny konkurenci ani mimo integrovaný záchranný systém, neboť tam nejsou a nemohou být vůbec poskytovány, resp. nakupovány. Z uvedeného vyplývá, že služby radiokomunikačního systému P., poskytované ministerstvem, nejsou realizovány v prostředí, jež by bylo možno označit jako trh, resp. které by bylo možno označit jako byť jen potenciálně soutěžní. Jejich provozovatel není vystaven konkurenci, neboť uživatelé těchto služeb nemají jinou alternativu, a mimo IZS tyto služby být nabízeny nemohou. Ministerstvo se tedy nemusí obávat konkurenčního jednání ze strany jiných poskytovatelů služeb.
70. Z toho lze podle Nejvyššího správního soudu dovodit, že i v případě akceptace žalovaným naznačené argumentace ve prospěch širšího výkladu pojem podnikatele a podnikání obsažených v zákoně č. 137/1995 Sb. neplní přidělení ochranné známky P. ministerstvu za účelem označení radiokomunikačního systému pro IZS ani jednu ze základních funkcí ochranné známky. Funkce odlišení od jiných výrobků nebo služeb téhož druhu v daném případě není plněna proto, že žádné takové jiné služby téhož druhu k dispozici jejich uživatelům prostě nejsou. Ze stejného důvodu není třeba označení takového radiokomunikačního systému chránit známkoprávními prostředky. V neposlední řadě napadená ochranná známka nemůže plnit funkci soutěžní, neboť není vůči komu soutěžně „bojovat“, není vůči komu se vymezovat.
71. Je-li ovšem tomu tak, a stát se se službami jím poskytovanými trhu neúčastní, je podle Nejvyššího správního soudu v rozporu s výše uvedenými principy známkového

práva, a proto nepřípustné, pokud stát prostřednictvím svých složek, tím, že si přihlásí ochrannou známku pro takové služby, zabraňuje soukromým či jiným skutečným účastníkům trhu používat ochrannou známku za účelem ochrany jimi používaného označení.

72. Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že přihlašovatelem a majitelem ochranné známky mohl být v době zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek pouze podnikatel ve smyslu ust. § 2 odst. 2 ObchZ, a to pouze ve vztahu k výrobkům a službám, jejichž výroba nebo prodej byl v době podání přihlášky předmětem jeho podnikání ve smyslu ust. § 2 odst. 1 ObchZ. Ani v případě akceptace extenzivního výkladu pojmů podnikatel a podnikání, jež byl navržen žalovaným, by tehdy platný zákon nepřipouštěl zápis napadené ochranné známky pro služby radiokomunikačního systému pro integrovaný záchranný systém. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit případná odlišná aplikační praxe žalovaného, které se tato strana sporu dovolává.
73. Nejvyšší správní soud tedy po uvedených úvahách dospěl k závěru, že ministerstvo nebylo ani v době podání přihlášky napadené ochranné známky, ani v době vydání rozhodnutí o zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek aktivně legitimováno k podání přihlášky napadené ochranné známky, a nemohlo se tak ani stát jejím majitelem. Tato skutečnost by sama o sobě byla dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Námítka nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, resp. rozporu závěrů přijatých žalovaným, s obsahem spisu

74. Posouzení důvodnosti námitky nedostatku podkladů pro závěr, zda ministerstvo splňuje zákonné charakteristiky subjektu, jež podle tehdy platné právní úpravy mohl být přihlašovatelem a majitelem ochranné známky, pak úzce souvisí s důvodností námitky první. Pokud by žalovaný správně posoudil základní právní otázku, kdo mohl být ve smyslu ust. § 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. přihlašovatelem ochranné známky, pak by měl i dostatek podkladů pro zjištění, že ministerstvo takovým subjektem není. S žalobcem se pak lze z důvodu výše uvedených shodnout i na tom, že dospěl-li žalovaný k závěru, že ministerstvo vstupuje se svými službami na trh, resp. účastní se soutěže v tržním prostředí, pak takový závěr nemá oporu v podkladech shromážděných ve správním spise.

Námítka nesprávného posouzení data vzniku práva přednosti napadené ochranné známky

75. Byť hlavním pochybením, jež způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, je nesprávné posouzení otázky způsobilosti ministerstva být přihlašovatelem ochranné známky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné rozebrat podrobněji i otázku uvedenou v záhlaví, a to vzhledem k jejímu obecnějšímu významu. Podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. vznikalo přihlašovatelovi právo přednosti podáním přihlášky splňující náležitosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 cit. zákona. Toto právo přednosti přitom poskytuje přihlašovatelovi ochranu před každým, kdo podá později přihlášku shodné nebo zaměnitelné ochranné známky pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, a to i po dobu předcházející samotnému zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek.

76. Právo přednosti vznikalo podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. podáním přihlášky ochranné známky, avšak pouze tehdy, pokud tato přihláška splňovala všechny náležitosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 cit. zákona. Uvedený zákon neobsahoval žádné speciální pravidlo pro posouzení okamžiku vzniku práva přednosti v situaci, kdy byla podána přihláška ochranné známky, která však některou z požadovaných náležitostí nesplňovala a tato náležitost byla doplněna později. Při posouzení této otázky Nejvyšší správní soud uvážil, že řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek je řízením správním, které může být zahájeno pouze na návrh účastníka řízení – přihlašovatele; tento návrh se přitom v kontextu konkrétního typu správního řízení nazývá přihláškou ochranné známky. Zatímco správní řízení je obecně zahájeno v okamžiku, kdy návrh na zahájení řízení dojde správnímu orgánu, a to zásadně i tehdy, pokud návrh vykazuje vady [srov. § 18 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“ nebo „SŘ“)], právo přednosti vzniká až v okamžiku, kdy je návrh bezvadný, tj. kdy přihláška obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti. Tato konstrukce podle názoru Nejvyššího správního soudu odpovídá základním zásadám, na nichž je známkoprávní ochrana vystavěna, konkrétně pak zásadnímu významu práva přednosti v známkovém právu. Toto právo je překážkou zápisu obdobné ochranné známky. Konstrukce, kdy právo přednosti vzniká teprve odstraněním vad přihlášky, a to ex nunc, je rovněž jednou z překážek stanovených spekulativnímu přihlašování ochranných známek, jehož cílem by mohlo být zabránění přihlašování podobných ochranných známek jinými subjekty. Uvedený princip se odrazil i v textu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., podle něhož se za den doručení přihlášky (a tedy i den vzniku přednosti) považoval den, kdy byly doručeny údaje, jimiž byly nedostatky přihlášky (tj. chybějící náležitosti) odstraněny. Této koncepci pak odpovídá rovněž výslovný zákaz změn údajů v přihlášce obsažených (s výjimkou výslovně uvedených identifikačních údajů o přihlašovateři, který je stanoven v ust. § 7 odst. 1 cit. zákona).
77. Jednou z náležitostí přihlášky ochranné známky bylo uvedení znění nebo vyobrazení přihlášeného označení [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb.]. Z tohoto ustanovení, jakož i z § 1 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 137/1995 Sb. lze podle Nejvyššího správního soudu dovodit, že další náležitostí přihlášky, byť explicitně neuvedenou, bylo rovněž určení, zda přihlašovaná ochranná známka má charakter slovní, obrazové, kombinované nebo prostorové ochranné známky; měla-li být ochranná známka vyjádřena v jiném než v žalovaným běžně užívaném písmu, bylo k přihlášce třeba přiložit i patero jejího vyobrazení a tato vyobrazení bylo třeba rovněž považovat za náležitost přihlášky. Konstrukci vystavěnou na obdobných principech přitom obsahovala i právní úprava ochranných známek obsažená v zákoně č. 174/1988 Sb. [srov. § 11 odst. 1 a 2, § 12 odst. 2 uvedeného zákona, § 1 odst. 1, § 2 písm. b), § 3 odst. 1 písm. b) a příloha č. 1 vyhlášky č. 187/1988 Sb.], s tím rozdílem, že podle předchozí právní úpravy se požadovalo přiložení dvanácti fotokopií vyobrazení ochranné známky.
78. Pro posouzení okamžiku vzniku práva přednosti napadené ochranné známky tak bylo podle Nejvyššího správního soudu klíčové její vymezení v přihlášce podané ministerstvem. Jestliže ministerstvo v přihlášce podané za účinnosti zákona č. 174/1988 Sb. přímo označilo přihlašovanou ochrannou známku za kombinovanou ochrannou známku, a to zatržením příslušné možnosti na tiskopise přihlášky ochranné známky a škrtnutím ostatních variant, bylo povinnou náležitostí návrhu i přiložení 12 fotokopií ochranné známky. Po účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. pak bylo povinností přihlašovatele uvést přihlášku do souladu s ustanoveními tohoto zákona, a tedy doložit pět vyobrazení

přihlášeného označení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud nesdílí názor žalovaného a ministerstva, že tím, že v příslušné kolonce byla ochranná známka vepsána strojově, přičemž k přihlášce nebyl doložen potřebný počet vyobrazení, byla podána fakticky přihláška ke slovní ochranné známce. Rozhodující je totiž podle soudu vůle přihlašovatele vyjádřená označením konkrétní formy ochranné známky v tiskopise. Vyobrazení kombinované ochranné známky má být k přihlášce přiloženo, což je mj. odrazem skutečnosti, že ve valné většině případů by toto vyobrazení nebylo technicky možné v příslušné kolonce tiskopisu přihlášky odpovídajícím způsobem provést.

79. Vymezilo-li tedy ministerstvo přihlašovanou ochrannou známku jako ochrannou známku kombinovanou, resp. slovní v jiném než běžném písmu, mohlo vzniknout právo přednosti teprve v okamžiku, kdy přihlašovatel doplnil všechny náležitosti přihlášky, tedy i potřebný počet vyobrazení, resp. fotokopií ochranné známky. Jestliže se tak stalo až současně s podáním rozkladu proti rozhodnutí o zastavení řízení, pak právo přednosti takové ochranné známky mohlo vzniknout až v den, kdy rozklad došel žalovanému, tj. 13. 8. 1996, a to bez ohledu na žádost ministerstva, aby s jeho původní přihláškou bylo nakládáno jako s přihláškou slovní ochranné známky, mělo-li by pozdní dodání příloh za následek posun práva přednosti. Žalovaný tedy podle zjištění Nejvyššího správního soudu pochybil, jestliže právo přednosti přihlášené ochranné známky přiznal již ke dni, kdy mu došla nekompletní přihláška napadené ochranné známky.
80. Jestliže tento svůj postup žalovaný zdůvodnil tím, že se ve skutečnosti jednalo o ochrannou známku slovní, pak takové zdůvodnění je v hrubém rozporu nejen se základními zásadami správního řízení, ale též s konkrétními ustanoveními tehdy platného a účinného zákona č. 137/1995 Sb. Vymezení předmětu řízení je v návrhových správních řízeních zásadně věcí účastníka řízení. Jen on může disponovat předmětem řízení, v což lze zahrnout oprávnění vzít návrh na zahájení řízení zpět nebo, v případech, kdy to zákon připouští, předmět řízení pozměnit. Naopak správnímu orgánu, není-li odlišné úpravy ve zvláštních předpisech, je zapovězeno v návrhovém řízení rozhodovat o jiném předmětu, než jak byl vymezen účastníkem řízení, tedy rozhodovat o něčem jiném, než o co žádal tento účastník. Jestliže tedy účastník řízení – ministerstvo ve své přihlášce napadené ochranné známky učinilo předmětem správního řízení kombinovanou ochrannou známku, resp. slovní známku psanou jiným než běžně užívaným písmem, nemohl žalovaný bez dalšího rozhodnout o zápisu napadené ochranné známky jako slovní. Výše uvedená zásada dispoziční byla navíc ve vztahu k účastníku řízení o zápisu ochranné známky výrazným způsobem modifikována, když zákon č. 137/1995 Sb. ve svém § 7 odst. 1 připouštěl úpravy podané přihlášky pouze ve velmi omezeném rozsahu; změna charakteru přihlášeného označení z kombinované ochranné známky na slovní ochrannou známku, resp. z ochranné známky vyjádřené v jiném než běžně užívaném písmu na slovní ochrannou známku vyjádřenou v běžně užívaném písmu však mezi modifikacemi přihlášky, které podle uvedeného zákona mohly být na žádost uživatele povoleny, uvedeny nebyly. Proto hodlal-li přihlašovatel ochrannou známku stejného nebo velmi podobného znění přihlásit jako známku slovní, nezbylo mu než podat novou přihlášku, a teprve od podání přihlášky obsahující veškeré zákonem předepsané náležitosti by takové přihlášce bylo lze přiznat přednostní právo.
81. Z uvedených úvah lze dovodit závěr, že žalovanému nepřislušelo změnit předmět přihlášky ochranné známky a v zahájeném řízení takovou možnost nemělo ani ministerstvo. Pokud tedy žalovaný v řízení zahájeném podáním přihlášky kombinované ochranné známky rozhodl o zápisu slovní ochranné známky, nepřipustným

způsobem překvalifikoval napadenou ochrannou známku a změnil zásadním způsobem její charakter, přičemž tak učinil v přímém rozporu s ust. § 7 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb.

82. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil též námitce žalobce, že žalovaný v řízení o návrhu na výmaz napadené ochranné známky nedostatečně posoudil zákonnost svého postupu při zápisu napadené ochranné známky, a to nejen ve vztahu k datu, od něhož přihlášce příslušelo právo přednosti, nýbrž také ve vztahu k určení, zda bylo možno napadenou ochrannou známku zapsat jako ochrannou známku slovní.

Ostatní námitky žalobce

83. K ostatním námitkám žalobce, jež byly formulovány v doplnění žaloby podaném k soudu dne 7. 11. 2001 a v replice žalobce ze dne 20. 5. 2002, Nejvyšší správní soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí nemohl přihlížet. Vzhledem k tomu, že např. námitka nedostatku plné moci, na základě níž mělo být ministerstvo v řízení o zápisu napadené ochranné známky zastoupeno, nebo námitka formálních nedostatků rozkladu byly uplatněny až po uplynutí dvouměsíční lhůty od podání žaloby podle ust. § 250b odst. 1 o. s. ř. ve znění platném do 31. 12. 2002, jednalo se o nepřípustné rozšíření žaloby ve smyslu § 250h odst. 1 o. s. ř. Stejnou úpravu obsahuje i v současné době platné ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

X. Závěr

84. Nejvyšší správní soud tedy po posouzení řádně a včas uplatněných žalobních námitek dospěl k závěru, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem, konkrétně s ust. § 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., neboť ministerstvo nebylo aktivně legitimováno podat přihlášku napadené ochranné známky a nemohlo se stát ani jejím majitelem. Sekundárně též uzavírá, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu s ust. § 7 odst. 1 cit. zákona, neboť, ačkoli byla přihlášena jako ochranná známka kombinovaná, byla v rozporu s uvedeným ustanovením zapsána jako ochranná známka slovní. Toto pochybení žalovaného pak bylo spojeno s nesprávným a nezákonným postupem při určení data vzniku práva přednosti ochranné známky, neboť toto právo, byla-li ochranná známka přihlášena jako ochranná známka kombinovaná, mohlo vzniknout teprve v okamžiku doplnění všech náležitostí přihlášky, tedy až po doplnění příslušného počtu vyobrazení. Vzhledem k tomu, že v daném případě byly z uvedených důvodů splněny podmínky pro výmaz napadené ochranné známky z rejstříku ochranných známek, jež jsou stanoveny v ust. § 25 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., shledal Nejvyšší správní soud žalobu důvodnou, jí napadené rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

XI. Náklady řízení

85. Žalobce měl v řízení plný úspěch, náleží mu proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci, jenž byl v řízení před Vrchním soudem v Praze zastoupen na základě plné moci advokátem (plná moc byla posléze vypovězena), tedy náleží paušální náhrada mimosmluvní odměny advokáta podle ust. § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 3500 Kč, paušální náhrada hotových

výdajů za čtyři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 4 x 75 Kč a náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 4800 Kč je žalovaný povinen zaplatit na účet žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu